

Из часописа “Путеви”, (1984)

Инспирисан завичајем, Милојевић своје дубоко доживљене и искрене емоције претаче и осмишљава у поетски складне и композицијски повезане цјелине. Оне нису само интима већ пјесме универзалне пјесничке снаге која продира и узнемирује нашу свијест и емоције. Асоцирају нас на великане свјетске љубавне поезије, но унаточ асоцијацијама и неоспорном утјецају литературе, не можемо им порећи присуство оног што је за поезију неопходан услов да би била оно што јест: искреност и понесеност доживљајем живота и свијета. Емоционално најтоплије и пјеснички најосмишљеније пјесме су мотив евокације дјечачких љубави насталих у завичајном простору - пејзажу од брда до грла зеленом, с модрим пољима, шуморењем шума и мирисом трава. Мали свијет запањује нас свјежином дубоког доживљаја, на први дојам незнатних детаља из природе, будући прапочетак нашег трајања и указујући на

смисао и љепоту бивствовања. Управо ће пјесмама из ових циклуса пјесник успостављати емотивни дијалог са читаоцем, и то не само са оним који зна лучити бољу од лошије поезије, већ и са оним који поетску ријеч ријетко или никако не чује и не доживљава. Зато ће стихови ових циклуса имати ширу читалачку публику.

Композицијски и језично, са одбором снажних метафора, слика и синтагми многоструког значења, најснажније пјесме интима су: *Мегене долине*, *Поноћ завичаја*, *Као жедан јелен на извору*, *За сусрећ*, *Исход њрешњина извијетја*. Овим пјесмама Милојевић нам дарује љепоту живота заустављајући узвишене тренутке љубави. А та љубав није једнострана, према жени, свом ближњем или завичају, већ према свему постојећем. Пјесник нам открива тајну љубави према заборављеним, малим и једноставним, али величанственим стварима, враћајући нашим емоцијама љепоте које бјесмо изгубили...

Рашид Дурић